

DECREȚEII, ULTIMII DINOZAURI: Despre dragoste, cultură și cui mai folosesc cărțile

5 martie 2024

By **Gelu Irimia**

Am văzut întâmplător câteva reacții, rezultate din frustrare sau prostie, în urma provocării lansate de Biblioteca Județeană Vaslui tuturor celor care vor să-și arate dragostea prin cuvinte scrise. Cumva, am înțeles că, în aceste timpuri moderne, e desuet și penibil să faci asta. Ca și cum sentimentele cele mai profund umane sunt niște sechele păstrate în subconștientul colectiv din epocile întunecate, sechele de care trebuie să ne debarasăm pentru a avansa în această eră super-tehnologizată. Cui îi mai folosește o scrisoare de dragoste dacă putem să postăm inimioare pe facebook? De ce să ne mai chinuim creierii cu metafore, hiperbole și alte figuri de stil dacă avem la îndemână atâtea emoticoane funny cu care să ne exprimăm sentimentele? Pierdere de timp!

E normal și natural ca între generații să existe discrepanțe și conflicte. Dar ceea ce se întâmplă astăzi între generația de creștini și restul care au urmat, e ca atunci când Pangeea s-a sfărmat și au rezultat celelalte continente. Cumva, continuăm să existăm și să conviețuim, dar cu rupturi sângerânde și nevindecabile. Mult mai dramatic și îngrijorător, în comparație cu ceea ce nu se întâmplă în prezent, este că umanitatea a evoluat datorită cărților. Toate geniile de pe acest pământ, toți oamenii de știință și de cultură au performat în domeniul lor pentru că au citit cărți, nu pentru că au stat pe facebook. Am ajuns acum în punctul în care vizitatorul unei biblioteci e ca și cum te-ai duce să pupi niște moaște.

Biblioteca Județeană Vaslui a premiat de Dragobete, cea mai frumoasă scrisoare de dragoste. Ceea ce este în fapt, esența culturii. Toate capodoperele umanității, fie ele literare sau plastice, sunt niște scrisori de dragoste sau declarații de dragoste. Și ca să înțelegem marea diferență între un deșteptat care și-a pierdut timpul ca prostul citind cărți cu coperti și foi de hârtie și un individ care s-a format asimilând informații dubioase de pe Internet și ascultând manelele de ultimă generație, vă propun să lecturați scrisoarea de dragoste a lui Romeo Crețu, câștigător al Marelui Premiu, în două ediții, anul acesta și anul trecut!

Știu că nu-ți plac scrisorile.

Știu că, cel mai probabil, când (și dacă) o vei primi pe aceasta, nici nu o vei deschide.

E prea puțin important. Încearcă, totuși, să ai răbdare. Măcar o dată, pune-te în locul meu. Ai să înțelegi – poate – că tot ce mi s-a întâmplat în ultimul an are legătură cu tine. Cu plecarea ta, atât de bruscă, atât de... irațională. Atât de nedreaptă.

Așadar, te rog, citește.

...

Acum, e seară. Altfel spus, am avut destul timp să mă gândesc ce să-ți scriu. Am încercat toată ziua să te sun – cred că ți-am dat vreo douăzeci de telefoane. Poate e mai bine că nu ai răspuns. După obligatoriul „minut de banalitate”, știu că ar fi urmat, iarăși, o tăcere lungă. Atâtea idei nespuse, atâtea gesturi esențiale și revolte ascund tăcerile mele! Pe undeva, am ajuns să cred că sunt mai pline de sens tăcerile decât vorbele. Însă eu mi-am

câștigat dreptul de a tăcea, fiindcă – așa a fost de fiecare dată -, când tu ai tăcut, eu am ascultat cu atenție. Chiar am ascultat. Reciprocitate, asta îți cer.

...

Ai plecat atât de brusc. Nu e un reproș. M-ai lăsat singur, cu tăcerile mele. Lipsa ta e o amputare și, în acest ultim an de singurătate, în sfârșit, am început să înțeleg de ce ai nevoie de un „celălalt”. De ce trebuie să fie doi. Fiindcă doar așa simți că aparții, că nu te rătăcești. Aveam un sens. Aveam... sens.

Dar ai plecat. Din acest punct de vedere, am avut un an sabatic. Ai plecat, iar eu m-am rătăcit în mine, orb, mut, sufocat de neputința de a-ți spune ce simt. M-ai lăsat singur ca un turist într-un oraș străin, fără hartă, fără busolă, fără nimic. Sunt suma unor drumuri greșite. Nu am o hartă bună; m-am rătăcit în mine.

...

Un an de ezitări, asta a însemnat plecarea ta. Un an în care parcă am căutat ceva. Ce? N-aș ști să-ți spun. Pe tine? Nu, câtă vreme știu unde să te găsesc; nu știu cum să o fac. Un an de mișcări încete într-un corp străin, asta mi-ai dăruit la plecare. Sunt ca un făt într-un uter – un făt nedorit, mut, orb, fără lacrimi. O ironie a sinelui de altădată.

...

Fiindcă, atunci când mă gândesc la mine, mă gândesc la plecarea ta. Ce ieșire din scenă!... Ca un dop dintr-o sticlă ai plecat. Ca o transpirație subită. Ca un deținut dintr-o închisoare, fără să privești înapoi.

...

Ești mulțumită?

E... confortabil?

Poate e confortabil să nu aparții. Să nu-ți pese. Să nu suferi. Să nu-ți faci planuri. Să nu vrei nimic. Să mimezi viața – dacă o altă viață e locul în care te afli.

...

În urma ta, încerc să fiu eu însumi – dar sunt atât de puțin, atât de neînsemnat, încât nu contez. Îți pasă?

Cum știi dacă sunt sau nu iubit, dacă ție nu-ți pasă? Ce coșmar e să fii iubit – sau să nu fii! – și să nu-i pese?! Să nu știi nici măcar că nu-i pasă. De fapt, să nu știi nimic și asta să fie tot ce știi.

Nimic.

...

Are vreun sens ce spun?

...

Peste câteva zile, voi veni la tine. Știi că detești vizitele neanunțate, dar... Vin.

Cimitirul e la câteva minute de casă.

Te iubesc.

Romeo Crețu